

ENTREVISTA AMB IGNASI DOÑATE, ADVOCAT DELS REQUERENTS

«El govern espanyol ha degradat la sentència europea del cas Bultó»

Després de la sentència del Tribunal Europeu que reconeix que el judici del «cas Bultó» no va ser just i que per tant la sentència corresponent és il·legítima, l'estat espanyol s'enfronta ara amb la responsabilitat d'indemnitzar els tres requerents implicats.

Josep Ma. Pasqual

De quina manera el Tribunal Europeu trau la conclusió que hi va haver violació de l'article 6.1 dels Drets Humans en el judici celebrat el gener

del 82 a l'Audiència Nacional?

—Bàsicament, tota la sentència del Tribunal Europeu es dedica a analitzar com va anar aquell judici de l'any 82 pel «cas Bultó». Sobretot perquè els elements de prova més importants no van ser practicats i discutits de mane-

ra adequada, en presència dels acusats i sota el control del públic.

Així, el Tribunal Europeu arriba a la conclusió que aquell procediment de l'Audiència considerat en el seu conjunt no responia a les exigències d'un procés equitatiu i públic. Això ve a dir que aquell judici no va ser just, per tant, tot el resultat d'aquell judici també és il·legítim.

—*Mentre passa el termini de tres mesos que us ha donat el Tribunal Europeu, al govern espanyol i als advocats, perquè arribeu a un acord, Barberà a Lleida-2 i Messegué a Barcelona continuen complint presó...*

—El passat 15 de desembre els advocats vam trametre una carta on reiterarem l'oferiment que ja havíem fet el dia 6 del mateix mes, quan vam estar a Estrasburg, a l'agent espanyol, senyor José Luis Fuertes Suárez. Li vam dir que estem a punt a fi i efecte d'iniciar ja el diàleg a què el Tribunal Suprem ens convida.

Això no obstant, a part d'aquest diàleg, és inacceptable que Barberà i Messegué continuï a la presó i, per tant, també hem reiterat al govern espanyol que ha de fer el que calgui per a la immediata posada en llibertat de tots dos, amb independència de les fórmules jurídiques que després es busquin de cara a complir la sentència del Tribunal Europeu dins de l'ordre intern espanyol.

—*¿L'acord vol dir només fixar una xifra de diners en concepte d'indemnització o es tracta d'un acord més global?*

—A conseqüència de la infracció dels Drets Humans s'han produït danys irreparables, que ja no es poden esmenar. Barberà, Messegué i Jabardo han complert presó injustament, ara ja no se'ls pot retornar els prop de deu anys de vida en llibertat, i deu anys que estiguin entre els vint-i-cinc i els trenta-cinc o entre els trenta i els quaranta, que són els que passen a la presó. És impossible. Això només té una solució, parcial, que és la solució indemnitzatòria.

Una altra cosa és el fet que encara s'estigui complint una sentència que, tal com ha dit Estrasburg, ha emanat d'un judici injust. Els perjudicats continuen. Qualsevol tipus de manifestació pública que encara consideri Barberà, Messegué i Jabardo culpables de l'assassinat de Josep-Ma. Bultó es converteix en un greuge moral molt gran, més encara si aquest greuge es fa des

d'una postura de govern o institucional.

D'altra banda, un acord en la indemnització ha de voler dir també un acord en el fons. Podríem posar-nos d'acord en una xifra, però encara no estaria resolt el problema de fons, que se'ls continués considerant culpables, que mantinguessin antecedents penals.

—¿Pensa el mateix l'altra part?

—En l'acte de lectura pública de la sentència, Fuertes, l'agent, va dir que el govern espanyol acataria totalment la sentència; ara, haurem de veure quin serà el comportament.

—¿Els advocats esteu recelosos quant a l'actuació futura del govern espanyol?

—El camí cap a Estrasburg va començar l'any 83. Som al 88. Podem dir que en cinc anys no hem creuat paraula amb el govern espanyol per cap motiu, tot i que hi ha hagut oferiments, l'any 87, per part de la Comissió Europea al mateix govern espanyol en el sentit que es possessin d'acord amb els demandants. En tot aquest termini de temps, en cap ocasió el govern espanyol no s'ha pronunciat a favor d'obrir el diàleg. Això no ens fa ser pessimistes, però no comprenem per què hi ha

l'actitud de tancament per part del govern espanyol.

—L'obertura de negociacions per part del govern espanyol implicaria el reconeixement de la infracció judicial...

—Independentment que l'estat espanyol ho accepti o no, el Tribunal Europeu ja l'ha declarat culpable d'una violació de l'article 6.1, en el sentit que Barberà, Messegué i Jabardo no van tenir un judici just. La culpabilitat, legalment, ja és ferma. Una altra cosa és la degradació del contingut de la sentència que es vol fer per part del govern espanyol.

—Però de la mateixa manera que la sentència del Tribunal Europeu parla de violació de l'article 6.1, també diu que no hi va haver violació del 6.2, pel que fa a la presumpció d'innocència...

—El concepte que el Tribunal Europeu té de la presumpció d'innocència és més limitat que el que en té l'estat espanyol. Per al Tribunal la presumpció d'innocència és conculcada si abans de dictar-se una sentència de culpabilitat hi ha hagut una decisió judicial prèvia que reflecteixi un sentiment de culpabilitat respecte a la persona que ha de ser jutjada.

¿Què ha fet el Tribunal Europeu?

Ha llegit la causa i ha mirat si prèviament a la sentència hi havia una resolució judicial que deixés veure que els acusats eren culpables. No ho ha trobat. Llavors ha dit: no entenem que s'hagi conculcat el 6.2. En canvi, el que és la presumpció d'innocència, tal i com s'entén a l'estat espanyol, que és l'haver estat declarat culpable sense proves, això sí que ho diu explícitament la conclusió del Tribunal pel que fa al 6.1.

—La lectura i les reaccions que hi ha hagut per part del govern espanyol, especialment el Ministeri de Justícia, no coincideixen gaire amb la lectura que fa vostè...

—Són reaccions totalment precipitades i en funció d'unes persones que ni s'han llegit la sentència, simplement. Per exemple, el ministre de Justícia, Múgica, quan va dir que aquesta sentència no afectava els Drets Humans tal com els entenem a l'estat espanyol. Em sembla que és gravíssim i diu molt poc quant a la comprensió jurídica i la vàlua cultural i humana d'aquesta persona, si en veritat ha fet les declaracions.

—¿La desinformació fa preveure un futur poc optimista de cara a la negociació de l'acord?

tano

GANDIA

EL RIALTO, DIA A DIA

DANCING AL MUSIC-HALL del Rialto

Comèdia musical i ballable
Del 25 de Desembre al 6 de Gener
A les 23 h.

Repartiment
XAVIER CAPDET, LLUISA CASTELL, ELISA CREHUET, LUCIANO FEDERICO, ANNA GÓELL, RAFAEL MÉNDEZ, TONI MIRA, FRANCESC ORELLA, ALÍCIA OROZCO, VICTÒRIA PENYA, MINGO RÀFOLS, ROSA RENOM, BORIS RUIZ, ORIOL TRANVIA I TERESA VALLICROSA.

Dramatúrgia i direcció
HELDER COSTA

Escenografia i vestuari
ANTONIO BELART

Últimes dies del local Dancing Club. Seixanta anys de música i cançons que han creat la nostra memòria col·lectiva musical i sentimental. Les parelles beuen, ballen: el temps torna darrere.

CENTRE DRAMÀTIC
TEMPORADA 1988-89
Direcció Artística: Oriol Tranvia

I V A E E M
CENTRE D'INICIACIÓ I VESTIMENTA I ESCENARI MÚSICA

GENERALITAT VALENCIANA
CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I CIÈNCIES

—Ja he dit que nosaltres no som gaire optimistes en funció del comportament que ha tingut el govern espanyol fins ara. Vam començar el 83 i som al 88. D'alguna manera s'hauria pogut respondre a les exigències que plantejava la Comissió Europea i no s'ha fet. El perquè no el sé realment. El que és cert és que el govern espanyol ha desaprofitat la possibilitat d'haver fet una jugada política. De dir, bé, va ser una sentència injusta de l'Audiència Nacional, de l'any 82, que venia en funció de pràctiques no democràtiques i de quan pràcticament el govern socialista no havia implantat la reforma del procediment i encara no funcionava el Consell General del Poder Judicial.

—¿En la justícia espanyola hi ha prejudicis importants respecte a certes persones?

—Especialment si són persones que no defensen una opció política majoritària. És evident que hi ha un rerefons polític.

Quant a la manera de tractar el cas Bultó, l'estat sempre ha estat dubtós. Hi ha hagut constantment un anar i tornar. L'amnistia del 77 deixa que no la podia aplicar perquè en la causa no quedava clar si el fet havia estat o no per mòbils polítics. I quan es van comprovar els mòbils polítics llavors es va dir, polítics sí, però com que els condemnats no són autonomistes sinó independentistes ja no se'ls pot aplicar l'amnistia. Això entrava plenament en contradicció amb l'actitud política que va prendre's davant el moviment popular basc, que va permetre un interregne de poc més d'un mes en què no va haver-hi cap pres basc a les presons espanyoles. Posteriorment, quan recorrem al Tribunal Constitucional i diem que és una discriminació evident haver aplicat l'Amnistia del 77 a tots els presos bascos, amb una opció independentista claríssima, i que als catalans no se'ls hagués aplicat, el Tribunal Constitucional resol la qüestió dient: si s'ha aplicat l'amnistia a presos independentistes bascos, està mal aplicada. És absurd que el Tribunal Constitucional pogués sortir amb una resposta com aquella. I ja només quedava la possibilitat del Tribunal Europeu dels Drets Humans.

S'ha arribat a Estrasburg a base de les recol·lectes populars dels Comitès de Solidaritat, que s'han anat fent al llarg d'uns anys per cobrir les despeses que hem tingut els advocats. No parlo d'honoraris, sinó de despeses. Sense cap altre tipus d'aval econòmic. Cap institució, ni cap empresa, han donat suport. □

PASQUAL MARAGALL, AMBAIXADOR DE BARCELONA A VALÈNCIA

Una jornada particular

Durant unes hores, l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, va estar a València el passat dijous. Per cedir a la Generalitat un quadre que representa el rei Jaume I. A més, el contacte amb els empresaris valencians i una tertúlia privada amb vells amics arrodoniren una agenda ben atapeïda.

Laia L. Vela

L'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, va viure el passat dijous 22 a València una especial jornada particular. Es va reunir amb l'alcalde de la ciutat, el també socialista Ricard Pérez Casado, va lliurar a la Generalitat valenciana un quadre de Gonçal Peris datat en la primera meitat del segle XV que representa el rei Jaume I i que la institució autonòmica ha rebut en depòsit durant un any amb motiu del 750 aniversari de la fundació del Regne de València pel rei Jaume I. A més, clar i en català, es va guanyar l'admiració de l'empresariat valencià que va escoltar la conferència sobre la gestació del projecte olímpic de Barcelona 92 que Maragall va pronunciar en la Cambra de Comerç. Finalment, després d'haver-se reunit de manera informal amb un grup de personalitats de la vida social, cultural i esportiva valenciana, Pasqual Maragall va clausurar el seminari sobre el futur de les ciutats que s'havia estat celebrant a la seu valenciana de la Universitat Internacional Menéndez y Pelayo.

La Generalitat ha rebut, per un any, el retrat del rei Jaume I, que és propietat de l'Ajuntament de Barcelona i que es trobava al Museu d'Art de Catalunya. La cessió s'ha realitzat perquè el quadre, obra d'un valor històric-

sentimental incalculable, pugui ser exposat en el Saló de Corts del Palau de la Generalitat valenciana durant l'any 1989 amb motiu del 750 aniversari de la fundació del Regne de València. L'acte protocolari de cessió d'aquesta peça única del gòtic pictòric valencià va estar presidit pel president Lerma i és una mostra de la col·laboració existent entre les dues institucions.

A banda dels actes, diguem-ne oficials, aquesta jornada valenciana de Pasqual Maragall va deixar unes hores per a l'encontre privat amb alguns representants de la vida civil valenciana. Maragall, acompanyat del seu seguici, compartiren algunes copes després de ben dinats amb el rector de la Universitat de València, Ramon Lapiedra, l'editor Eliseu Climent, el director de RTVV, Amadeu Fabregat, l'escriptor Ferran Torrent, el també escriptor i comissari dels actes commemoratius del 750-A, Alfons Llorens, el cap del gabinet del president, Joaquim Puig i els pilotaires Fredi i Genovés.

D'aquesta tertúlia, barrada als informadors i a les càmeres fotogràfiques, ha transcendit que l'oferta de col·laboració feta per Maragall perquè la pilota valenciana pugui anar a Barcelona 92' com a esport d'exhibició fou acollida amb entusiasme pel president Lerma, el qual es va mostrar disposat a fer el que calga perquè l'esport autòcton siga present en l'olimpíada. □